

12 Νοεμβρίου 2019

Η Ελεημοσύνη

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Ανοίξετε το χέρι σας στην ελεημοσύνη
Για να φανείτε άνθρωποι πως είστε κι ότι ζείτε
Όποιος έχει προαίρεση λίγο πολύ και δίνει
φαίνεται πως δεν ξέχασε τον Πλάστη κι ενθυμείται
ότι κι αυτός είναι άνθρωπος, πως ημπορεί να πάθει
Προσέχετε, των δυστυχών γιατρεύετε τα πάθη.

*

Μην τους αφήνετε ποτέ μες την απελπισία
είναι κι αυτοί όπως κι εσείς άνθρωποι, αδελφοί σας
Εάν αλλάζει κάποτε η τύχη είναι μία
Σήμερα είναι δι αυτούς και αύριο δική σας

Ίσως ότι τους δίνετε το έδωκαν κι εκείνοι

Είναι λιμάνι στον φτωχό η ελεημοσύνη.

*

Δεν πρέπει να προσμένετε κανείς να σας ζητήσει

έχει φτωχό που δεν ξέρει μια λέξη να αρθρώσει.

Πνίγεται μες την εντροπή, δεν μπορεί να μιλήσει

Ακόμα και το βλέμμα του ζητάει να χαμηλώσει

Να μην διαβάσουνε σ αυτό τον εξευτελισμό του

όποιος την φτώχεια σέβεται τιμά τον εαυτό του.

*

Είναι φριχτό της συμφοράς το μανιασμένο κύμα

Ορφάνια, τύφλωση, χηρεία και γηρατειά να δέρνει

Είναι αμαρτία αμέτρητη, το πιο μεγάλο κρίμα

όταν κανείς κάτι μπορεί να δίνει ή να παίρνει

και το κρατεί καλύτερα ακόμα για να ζήσει

Το κύμα αυτό το ίδιο θα τον καταποντίσει.

*

Τείνετε χέρι σπλαχνικό στον γέροντα διαβάτη
που το κορμί του δέρνουνε των γηρατειών οι πόνοι

Σεβάστητε τα χρόνια του και δώσετε του κάτι

Αγάπη όταν δείξετε ο πόνος ελαφρώνει

Το δώρο γίνεται διπλό και την ψυχή δροσίζει

φιλία και ευγένεια οπόταν το στολίζει.

*

Στεγάσετε την έρημη και πικραμένη χήρα
που μόνο για παρηγοριά τα δάκρυα της έχει
Αν χλεύη και ταπείνωση της έδωκε η μοίρα
Μην την αφήνετε γυμνή, ξυπόλυτη να τρέχει
Είναι ντροπή κι ασέβεια στον Πλάστη να θεωρείτε
το πλάσμα το στερούμενο να μην το ελεείτε.

*

Εις τον τυφλό που δεν είδε του ήλιου την αχτίδα
δώστε τουλάχιστον ραβδί για μόνο στήριγμα του
Το πλάσμα το κακόμοιρο, αν δεν έχει ελπίδα,
να έχουν έναν οδηγό τ' άχαρα βήματα του
Και τον Θεό να ευλογεί, πως βρέθηκε ένα χέρι
παρηγορίαν εις αυτόν μ' ένα ραβδί να φέρει.

*

Εις τ' ορφανό δώστε φιλή ζεστό που χει γλυκάδα
Πέστε του λόγια τρυφερά. Αχ! δεν είδε μητέρα
Της αρφάνιας τ' ανέθρεψε η μαύρη φαρμακάδα
Κι αγάπης δεν ανέπνευσε ποτέ του τον αέρα
Βάλτε το στην αγκάλη σας, κρύψτε το στην καρδιά σας
κι ενθυμηθείτε τη στιγμή εκείνη τα παιδιά σας.

*

Την ορφανή προσέχετε, μήπως κανείς σηκώσει,

κακόβουλος βλέμμα ποτέ ανόσιο εμπρός της
Είναι ως να ηθέλησεν αυτήν να φαρμακώσει
και τότε προτιμότερος τότε ο θάνατος της
γιατί αν ζει η ταλαίπωρη και ζει ατιμασμένη;
Θάφτηκε, είναι από καιρό χίλιες φορές θαμμένη.

*

Αλίμονο στον άνθρωπο που αίσθημα δεν έχει
τιμής, αγάπης κι εντροπής ακόμα και φιλίας
Ω! Τον ταλαίπωρο αυτός στον όλεθρο του τρέχει
Δεν εποτίσθη φαίνεται μενάματα θρησκείας
Και τόσον ένα δυστυχή ποτέ θα ελεήσει
όσον ο Άδης ημπορεί τον κόσμο να φωτίσει.

*

Αλλά χαρά μες την καρδιά εκείνη που παρέχει
άσυλο, φόρεμα τροφή στους ταλαιπωρημένους.
Μες τα πελάγη πάντοτε της ευτυχίας τρέχει
όταν κανείς τους δυστυχείς δεν τους νομίζει ξένους
Κι αν αποθάνει, ζωντανός αιώνια θα μείνει
Δεν αποθνήσκει φίλοι μου η Ελεημοσύνη.

Πηγή: Άπαντα Δ. Λιπέρτη, 2000, Λευκωσία, Κύπρος.